

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya
NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

ENTRE GROCS I BLANCS

—Vet aquí les condicions que imposito: si vols que no renyim, cadascú a casa seva.

La poma de la discòrdia

La poma de la discòrdia sembla haver caigut, per desgràcia, en mig dels exèrcits sudistes.

Una col·lisió ha tingut lloc entre els dretistes i els extremistes del Kuo-Min-Tang, a Xang-Hai, de la que han resultat cent morts i més de cinc-cents ferits.

La representació soviètica a Nanquín, a Hankew, a Xang-Hai, a totes les grans ciutats xineses és objecte de vigilància i de tota mena de coaccions.

Als Sindicats obrers se'ls persegueix i els militants revolucionaris són tancats a les presons i afusellats.

Qui ha iniciat aquesta nova política de força, que nosaltres estimem equivocada davant l'enemic, que és almenys prematura, és el general Xiang-Kai-Sheck.

La divisió entre els cantonesos serà fatal per a la causa de la llibertat a la Xina.

Es massacraran entre ells mateixos els sudistes, i mentrestant el patxà de Mukden es fregarà les mans de gust, perquè l'adversari li haurà donat la meitat de la feina feta.

Ja no té que fer res En Chang-So-Lin per a vèncer. Canton, suïcida li dona el triomf amb la seva bogeria.

I no és el més trist que el Nord guanyi el Sur.

El més sensible és que darrera el Nord hi ha Anglaterra.

No ho vet això En Xiang-Kai-Sheck? No se n'adona el Consell del Kuo-Min-Tang

El cigne mantuà

A Itàlia acaben d'erigir un monument a Publi Virgili Maró, l'immortal autor de l'"Eneida".

Virgili! El tendre i dolç Virgili! Tota la meua infància intel·lectual està emplenada per aquest "omnipotens et pater et Deus" de les humanitats.

Em sabia de memòria les Eglogues. Em sabia les Geòrgiques. Recitava el primer i el segon cant de l'"Eneida" com qui resa el Pare-nostre. Tenia exàmetres i llatínades a disposició de totes les veus de la Natura, de tots els anhels de la meua ànima, de totes les emocions del meu cor.

Què voleu fer-li! Em treia la gana així. Era Virgili el sol i l'oxigen de la meua infantesa sense amor.

Em feia la il·lusió que vivia al segle d'August, que pertanyia al cercle de Mecenes, que

m'honorava amb l'amistat d'Horaci, de Propèrci i de Vari.

I això sol feia la meua felicitat. Ja veieu si era estúpid.

Estava sots l'encís virgilià, del que no vaig sortir fins que els meus sentits van eixorir-se, van deixondir-se.

Avui ja no crec en l'amant d'Amarilis i en tots els Coridons antics i moderns de la literatura. Als cignes lírics i decoratius prefereixo els ànecs prosaics que es poden tirar a la cassola.

Virgili era un esteta. Tenia el cabell daurat, quasi roig; la pell molt blanca, fina, una mica freda, amb taques d'aquestes que els castellans anomenen "barros".

El pobre ros albi estava tòxic i va morir als quaranta anys deixant sense acabar alguns versos de les seves obres i manant que tressin l'"Eneida" al foc.

Virgili tenia l'expressió molt difícil i necessitava treballar el verb anys i anys per a forjar-lo. Això sí, quan ha arrodonit un exàmetre el vers és perfecte. Ell mateix compara la seva pacient labor d'artífex a la de la vaca que llepa el seu vedell.

Sens dubte per aquesta premiositat invencible fracassà com advocat i retòric i parlava molt poc en societat i en les converses amb amics.

Tampoc a la cort es trobava gaire a gust, no perquè no li agradés lluir el tipus, sinó per la seva manca de prestatça exterior i de condicions per a seduir les dones.

Espiritualment s'ha descrostat molt. Es un pou de filosofia, de lletres, de ciències. Té la sensibilitat més vibrant, més aguda de tot el món antic. Es un malalt de sensibilitat. Més que romà sembla grec i grec de la decadència.

Ha vençut dintre seu el bàrbar, però no el pot domtar fora.

Per les seves maneres rústegues, pel seu aire morós, el plebeu, el camperol, el pobre fill d'agutzil ensenya l'orella. I això el fa patir horriblement.

Endebades, per a aconhortar-se, canta els cèssars, els déus, Roma; assaja el poema èpic; exalta en el seu poble el sentiment de l'honor i la glòria militars, les concupiscències imperialistes. "Tu regere imperio populos, romane, memento."

Malgrat el seu talent immens, malgrat el seu geni indiscutible i les seves baixes adulacions als rics i als poderosos, els patricis el menyspreen.

I li està bé per no haver comprès el seu deure, com Juvenal; per haver traït la seva classe; per no haver-se posat al costat d'Espartac, dels Gracs, dels tribuns de la plebs, de les multituds retirades a l'Aventí; per no haver, en una paraula, clamat la seva maledicció contra el fals oripell d'una glòria fundada sobre el dolor de milions d'esclaus.

ANGEL SAMBLANCAT

JOVENTUT D'ARA

Quan veuran la llum les presents ratlles, s'hauran acabat les tasques de la Conferència del Llibre. En ella s'hi hauran discutit formosos temes i arbitrat mitjans per a millorar les normes instructives de la nostra Joventut. Però ens sembla que serà feina endebades en els temps que correm. Si diem això no és perquè ens dolgui l'honorable tasca dels que en dita Conferència han intervingut. Solament ho diem perquè segons per a qui el llibre és un obstacle. O sinó fixen l'atenció en els joves que pugen, i en la seva majoria els venen llegir revistes i periòdics deportius. Els esports i la mania dels balls de moda, com el "charleston", els omplen el cervell d'altres pensaments. Què vol dir anar a passar les hores tancat dins les sales de nostres Biblioteques? Què vol dir anar als teatres on es cultiva el veritable art de Talia? Es com si tot això no existís per a la joventut d'ara.

Segons diu la Història, els nostres avantpassats tenien la paciència de passar-se hores i hores tancats en llurs Biblioteques llegint llibres i més llibres. Però poc es pensaven els nostres pares que hauria vingut un temps en què els seus descendents, en comptes d'agafar un llibre, agafarien els guants per a anar a la boxa i que treballarien més amb les cames que amb el cervell: amb S. M. la pilota. O bé que homes que havien sentit ànsies de renovacions es dedicarien a encoratjar En Zamora, En Samitier o En Paulí i altres "asos" que avui són el guany dels periòdics deportius.

A quin cervell de la joventut d'ara interessarà la publicació d'un bon llibre? A cap. Solament interessarà alguna novella pornogràfica. I diem això perquè no fa gaires dies que un sol editor en tenia setcentes a casa seva a punt de llançar-les a la venda.

De no posar-hi remei, nostra joventut pot venir un dia que per manca d'ideals instructius arribarà a endarrerir-se com les tribus salvatges en les selves africanes. Avui és un gros disbarat parlar a la joventut de política. Ens fem càrrec de què en els temps que correm és cosa endebades. Per manca de protecció alguns centres han hagut de tancar els seus estatges. De política se'n pot parlar. Però no fer d'ella un "jazz-band", perquè, a voltes, qui toca massa el bombo acaba per anar a Sant Boi.

Si els grans mestres Salmerón, Pi i Margall, Castelar i Rizal poguessin aixecar la testa i vegessin la nostra joventut, de vergonya se n'entornarien a les seves tombes llançant contra els homes de demà els més fulminants anatemes.

De no posar-hi remei, nostra joventut vindrà un dia que per manca de les degudes instruccions o per haver rebutjat les lectures dels bons llibres que canten himnes al Progrés i la Cultura dels homes i dels pobles es trobarà en el cas d'aquells barbres que sense tenir esment del que feien, calaren foc a una de les més formoses Biblioteques. I quan el seu cap els hi reprovà la malifeta, un d'ells respongué: "Què volem que en fem dels llibres, si tampoc sabem de llegir?" Heus ací una contestació lògica. Aquells homes, per ésser uns descamisats no sabien de llegir. Però ben mirat la culpa no era d'ells. Sinó dels temps que corrien.

Malgrat no ésser els d'avui tan desfavorables, un gran retrocés ens amenaça.

I llavors, a qui donarem la culpa? Als governants? Als que s'han gastat la vista en escriure llibres? A cap d'aquests. La donarem o, més ben dit, la donaran els que vindran a aquesta joventut d'ara que no es preocupa de res més que de futbol, braus, boxa i cinemes. Ja tenia raó aquella vella que deia que no volia morir-se per a veure coses noves. I les que vindran, si no posa seny la joventut d'ara.

JOAN JULIÀ CUADRAS

Coses de la vida?... Ca! Coses dels homes

En Cisco es vol matar, li pesa la vida. Està més que avorrit, desesperat. No dorm, no té tranquil·litat. Una idea té clavada al cervell i no se'n pot desprendre: s'ha de suïcidar.

Per més que rumia, no pot capir com la Vida li és tan cruel. Set mil pessetes, estalviades una a una, amb gotes de sang i suor, per a poder tenir una vellesa passadora, sense haver-se de preocupar gens ni mica del greu problema econòmic; tota una vida arrossegant-se sense parar per aconseguir aital situació, i ara, als cinquanta quatre anys, després del gran sacrifici, tot se li en va en orris. Entra l'agra i li aixafa el castell, li desgavella.

La dona, presa d'una afeció pulmonar, està reclosa en un sanatori de tuberculosos. Ell, desganat, capficat i abstret, cau malalt. Llurs malalties són els corcs que, sense cansar-se, van rosegant de conjunt el capital i la salut d'ambdós. Mens salut, menys pessetes, quan més temps passa.

—Què serà de mi? Què serà d'aquella pobreta quan no tindrem cap centim?—es preguntava ell—. Al sofrimen d'ara, haig d'afegir-n'hi un altre de pitjor? No, no el podria suportar i la millar solució, l'única per a acabar de patir, és aquesta: el suïcidi. Per què la vida m'és tan cruel? Per què el destí m'és tan advers, tan negre?

La vida, el destí... És veritat que la vida i el destí poden ésser-ho de cruels i negres, sí; emperò no ho és menys que els homes ajudem a què així sigui.

Mantes vegades m'he ocupat, en articles i en converses, d'aquest problema, i quasi sempre n'he tret la impressió de què no se'n fa cas. Pensen que no val la pena de preocupar-se dels grans problemes, que el món és així i no es pot canviar, que les coses són com són... i no s'hi pot fer més.

Parlem de pilota, de boxa, de braus, que és més divertit. Què hi fa que uns quants Cis-cos pensin en matar-se perquè la família humana, aquesta mala família, els abandonà?

Com que el futur és fosc—ningú no sap què ens passarà demà—,estic espantat i prego amb tota l'ànima que mi jo, ni cap de vosaltres, es vegi obligat a penedir-se d'un passat alegre, fruídor... de tan fatals conseqüències per a l'insecur demà...

JOSEP ROCHE

EL "CARILLON"

Com que estem tan ensopits, esmaperduts i avorrits, prompte la Diputació ens posarà un "carrilló", que vol dir un instrument que tocarà alegrement des que comenci el matí fins a l'hora de dormir. Aquest instrument serà posat dalt del campanà que tocarà alegrement on existí un dels primers rellotges que en el país va haver-hi abans de l'any sis. El "carrilló" que ens han dit, és d'un mèrit absolut; darà l'hora exactament i en acabar, diligent, ens tocarà una oració, perquè tinguem devoció i no diguem cap reneç encara que es pari en sec. La Verge de Montserrat tindrà el seu toc adequat; (una melodització feta a l'any de la picó). La de Núria, ja s'és dit; tindrà el seu en fer-se nit; (una estrofa dels goigs seus que li canten els romeu); i la del Roser, és clà, sa melodia tindrà, tocada pel "carrilló" que serà l'admiració de tot bon barceloní, ei, segons em sembla a mi, el qual, per ésser de llei, l'antiga oració del rei diu que a les dues en punt tocarà, fent un conjunt de campanades vibrants que es sentiran des de Sans, a Sant Andreu; del Putxet a la Platja del Canyet; car sembla que el "carrilló", serà una obra de "místó"; no pas una orga de gats com alguns eixebrats dels que en tot tenen que di, han fet córrer per ací.

Serà un instrument fidel que ens farà aixecar al cel els ulls avui entelats per la boira dels pecats. Tota l'harmonització del concerts sense parió que cada dia ens darà el gran "carrilló", es deurà al nostre mestre Lambert; un organista que es perd de vista, i que s'ha lluit, segons la premsa ens ha dit. Aviat, aviat sonarà el "carrilló", que ja està muntant-se curosament, per tal que hi vagi la gent a veure'l, en ocasió d'aquella inauguració que serà un concert cabdal de música celestial! Després, com que el sentirem cada dia, ni en farem cabal, i al poc temps, segü no l'escollarà ningú.

FLOK

Una idea sobre la Plaça de Catalunya

A hores d'ara encara no sap el nostre il·lustre Ajuntament què fer de la Plaça de Catalunya, tres vegades famosa. A hores d'ara encara no saben com resoldre-la, com acabar-la. Aquests passats dies, però, l'Ajuntament tenia una solució, una manera d'acabar aquell desastre artístic-arquitectònic: posar-hi uns ous monumentals i convertir-la, així, en una mona de Pasqua.

Llàstima que s'hagi perdut una ocasió tan bonica!

Les dones d'ara

Curtes de faldilles, curtes de cabells, curtes de "gambals", curtes...; però, on aniran a parar les nostres dones? De seguir escarçant d'aquesta fàiso, aviat no seran ni l'ombra d'elles mateixes. En realitat, ara, ja ben poca cosa els resta de dona: a força de sofrir transformacions en el seu exterior, han acabat per ésser desconegudes. Però on el temps ha fet veritables estralls en elles, és en el moral. La dona d'ara, a més d'una ignorància superlativa en l'ordre intel·lectual, està mancada del més elemental que li caldria per a no desmerèixer del sexe a què pertany. Espiritualment considerada, fa venir les llàgrimes als ulls: sense una guspira de sensibilitat; sense el més mínim vestigi de quelcom que pugui fer-vos suposar en ella una ànima, un esperit capaç per a manifestar-se i vibrar en cap ocasió de la vida; és buida com el saüc, prima com un paper de fumar, aspre com un codony a mig madurar... Què signifiquen per a ella la virtut, la decència, el temor, el decòrum, la pureza, la moralitat, la modèstia, etc., etc. Ail, avui les nostres damiselles, la flor de la nostra joventut femenina, es complau, es sent feliç en saber-se "desitjada" per l'home; abans n'hauria tingut prou en saber-se "estimada, admirada i respectada".

I bé, no és això una llàstima? Si la dona deixa d'ésser la poesia viva de la vida; si perd la seva dignitat femenina; si no pensa, ni sent, ni té aspiració de cap mena, com no sigui la d'assolir despertar en l'home un sensualisme bestial i repugnant, avassallador, sense fre ni mesura; si desconeix en absolut l'alta missió de la seva vida per a la seva condició de dona, futura mare dels nostres fills, generacions que tindran, com mosaltres, deures ineludibles a acomplir amb ells mateixos i amb els altres... què serà de la Humanitat tota? Si per un costat els homes ens passem la vida en bagatelles insubstancials i del tot inútils; si l'Uzcudun i En Zamora han de trastornar i absorbir per complet les facultats totes d'una meitat de la Humanitat, i el "charleston", les faldilles curtes i els cabells a la "garçonnette" han de fer tornar follia a l'altra meitat; si ha de seguir, en fi, imperant com fins ara tanta misèria i tanta vergonya en la pretensiosa espècie humana, precis serà que no fem més el ridícul ni gastem tants embuts i sense esperar a què la moda ho imposi (ja que serà la lògica pura la que ho exigirà amb crits desaforats), posem-nos tots de quatre grapes i mantingem-nos en tan graciosa posició fins a la consumació dels segles.

A. GALLART

L'hora d'estiu

Com és sabut, des de fa uns quants dies, regeix l'hora d'estiu.

Això del canvi d'hora porta cada any graciosos trastorns.

Ara mateix, durant aquests primers dies, ningú no va a l'hora.

GIRONA

Ruïnes i evocacions

Heus ací Girona, la ciutat de pedra, l'heroica, l'invicta i tres o més vegades immortal, tantes vegades com vulgueu irònicament atribuir-li, de la mateixa manera que En Roderic Soriano ho féu en circumstàncies inoblidables de la política de fiabiol i platerets, de citara, campanetes i salteri. Girona, la vetusta ciutat de nom femení, on hi nien els mussols que és un plaer, negres, rossos, blancs i de tot color, rosegant el que troben en llurs recerques d'afamats omnívors, com en cap més ciutat del món, vella com ella i plena de forats i esborancs per tot arreu. On els petits rati-nyols hi fan estralls, promovent revolucions casolanes, xisclets i escarafalls i algun que altre estrenyiment de faldilles i de cames en les cases danyades per aquests malèvols rosegadors, entremaliats i recomsagrats.

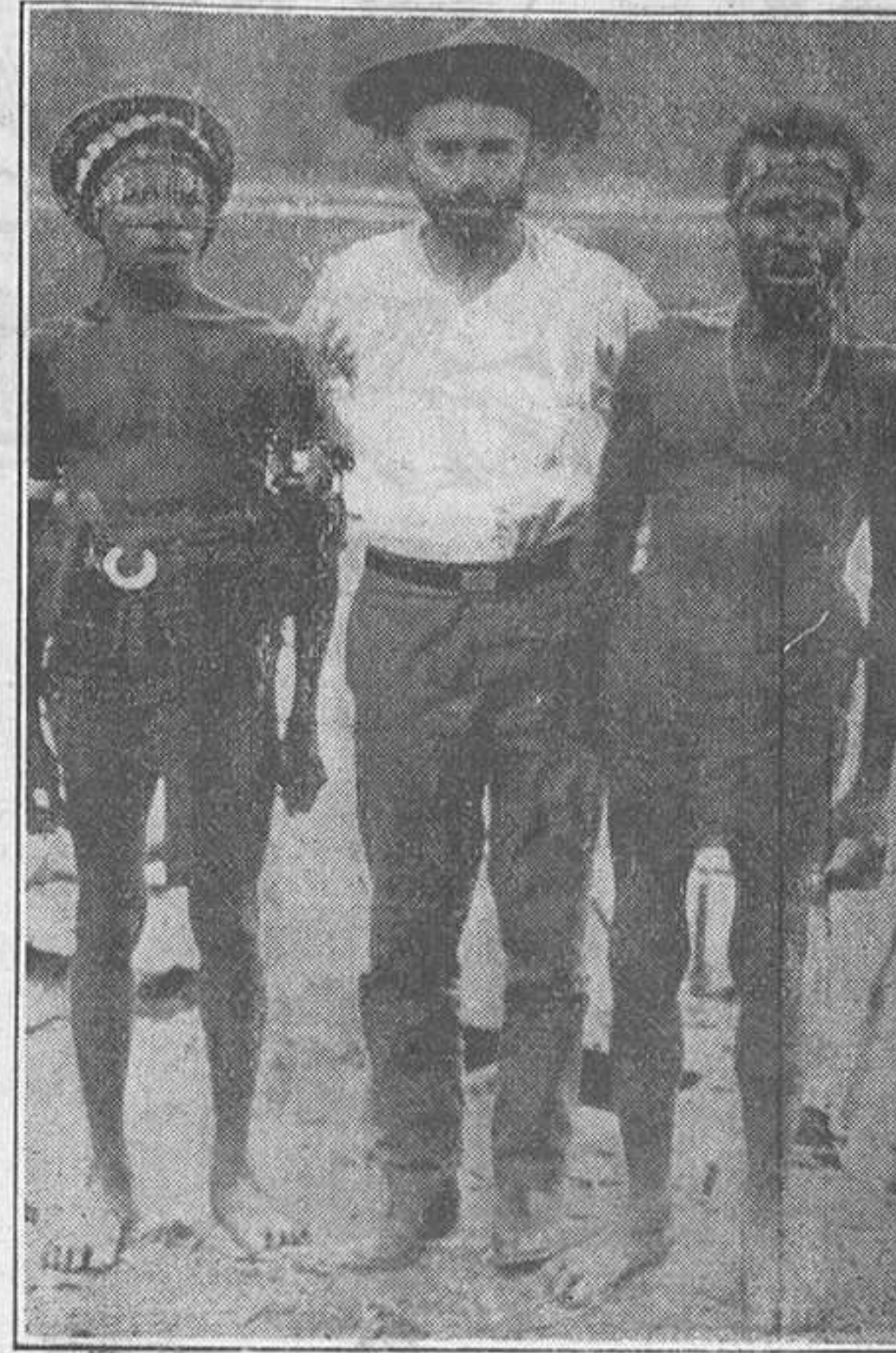
Girona, la ciutat de catedral imponent i majestuosa, on en el seu cimbori hi nien els mussols i les àlbes, conegudes aquí per xibeques, aquests animalots de veus tètriques i de xisclets importuns, que els gitanos tenen per ocells de mal auguri. A més d'un d'aquests que es refugien en els barris baixos per tal d'oir flamenc, els hi hem sentit vomitar malediccions, en passar pels baixos de la catedral. L'artista Vallmajó diu que les serpents corrent pels forats del cimbori, escapades de les preses de les xibeques, que les portaven per a becada dels xibecons.

Girona, la ciutat irredempta, quieta i silenciosa com els monestirs. De nit no pot ésser més silenciosa. Solament els "serenos" cantant l'hora de la matinada i el temps regnant i les xibeques amb llurs xisclets, volant pesadament damunt d'ella, interrompen el seu silenci, deixant de banda els escàndols dels gats i les gates i els crits tristos i ploransers d'algun gos somnolent.

Girona, la ciutat dolça, tranquil·la i grata a tots els forasters que la visiten, per a esguardar i escrutar paisatges d'evocació històrica i per a contemplar embadalits els seus tresors artístics. On els fantasmes de la negror convencional, eremítica i cenobítica, hi estan escampats per tots els punts més alts i sans de la ciutat i fortament arrelats, constituint-hi un conjunt tan nombros com un eixam d'abelles.

Qui ho diria que en un dels seus catus no s'hi empari l'ombra d'un "Zarathustra" nietzchià?

PERE SERRA

MIRANT EL MON

Veus ací la caràtula de Palden Lhamo, un dels més terribles déus del Tibet misteriós... i veus ací el professor Wather B. Stirling, acompanyat de dos bells exemplars de negres papfies

Tots feliços

Dos capellans es troben al carrer.

—Què tal, mossèn Llorenç, com va això? Us veig molt coloradet i rodanxó, amb cara del millor temps.

—Sí, sí. Acabo de fer tres persones felices.

—Veiam, veiam, com ha estat això?

—He unit en sant matrimoni dos xicotets de les millors famílies.

—Per ara els ditxosos no són més que dos. L'altre qui és?

—Home! No pensareu pas que els he casat "gratis"!

Un anglès, un capellà i un gos

Un anglès puja en un tren i s'asseu en un departament en què viatja un capellà.

Aquest ocupa quasi tota la xarxa amb el seu equipatge. Porta un cistell, paquets, maletes, capsos, etc.

L'anglès, fumada la seva pipa, s'adorm al seient com un àngel.

Passa una estona, i una gota que cau del cistell del capellà desperta al súbdit britànic.

S'eixuga aquest la cara i es torna a adormir.

Però del maleit cistell cauen més gotes.

L'anglès olora el líquid i pregunta al capellà: —"Whisky"?

—"Foxtierrier"—respon el mossèn, que duu un gosset a la gàbia.

Estava massa gros

Un capellà de gran tonellatge fa parar un cotxe de punt.

—Què voleu?—pregunta qui el mena, esguardant esverat aquells cent quilos de carn negra.

—Que em porteu a la Parròquia de seguida—respon el mossèn.

—No puc, a fe de Déu! Vine de donar un tomb de més de dues hores i tinc la bèstia cansada.

—Bé, bé! Ja tirarà! Jo he d'anar a un enterrament.

—Que us serveixi un altre. No veieu que prim està el meu "castanyo"? A més, encara no ha esmorzat.

—Vaja! Teniu aquest "nap" i porteu-me on es dic.

El cotxer, convençut per tan poderosa raó, pren el duro i diu en veu baixa al client que està de tan bon any.

—Conforme. Però, pufeu amb compte i passeu pel darrera del cotxe, que no us vegi el cavall.

"Els fills del carrer"

Al teatre "Espanyol" estrenaren "Amichatis" i Oliva, el dissabte de Glòria, "Els fills del carrer".

En "C. Gumà" és mort

Quan aquest número estava en màquina, rebem amb profund sentiment la nova de la mort del nostre company Juli Francesc Guibernau, més conegut pel nom de "C. Gumà" amb què signà tota la vida els seus treballs.

El raspall per a les dents

Un capellà entra en una botiga a comprar-se un raspallet per les dents.

—Recristinal, ja m'havien espantat. —Bé, però el mal és que la portava posada.

—En aquest diari estàs subscript? —Es allò, noi; hem d'ésser hipòcrites si volem viure.

—Mai no diries perquè visc tan tranquil? —Què et diré, pobre de mi? —Doncs perquè em faig la il·lusió de que tot-hom és un ximple.

—Escolteu, bon home: no era aquí on hi havia la platja? —Aquí mateix; però ara ja l'estiu, la volen per a ells.

—Vaig a confessar-me perquè m'he atipat de carn tota la Quaresma. —Doncs, jo vaig a fer-me visitar perquè tinc anèmia de tant menjar arengades.

JOSEP SERRA

EL PRESENT NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

La sentència en la causa pel complot de la nit de Sant Joan

Es coneix ja la sentència, que ha dictat el Suprem de Guerra i Marina en el procés pels successos de la nit de Sant Joan.

La monja lletja

Una monja lletgíssima es queda horroritzada en veure's la cara en un mirall.

Un nuvi eixerit

En una vila de Catalunya acabava de casar-se En Ciset. Una vegada acabada la cerimònia, casats i testimonis entraren a la Sagristia per a signar l'acta i pagar el capellà.

Diàlegs al vol

—D'això no vull que me'n parlis i d'allò altre tampoc, saps? —Doncs, de què parlarem? —Del que vulguis, menys d'això i d'allò.

—Caram, que no veu que porta les mitges a l'inrevés? —No digui res, dissimuli; que pel costat dret estan foradades.

—Mireu, Carme, vinc a dir-vos que el vostre home estava treballant a l'"embastida" i li ha caigut l'americana.

"La taberna del mal abrigo", comèdia en tres actes del nostre col·laborador Josep Serra, i que es representarà avui a l'"Asociació Cultural", de la Barceloneta

UN TROS DE PAPER.

CANTARELLAS.

Quasi jo amor te demanaba un mocador teu tros...

Un recort d'uns que 'n demanast! Quant t'estimo vida meua!

Si no instant de tu 'n separo a tu 'n torna a dur lo amor; L'amor més es la Central.

Encara guardo la trena que 'n vas donar amorosa! Encara fa aquella olor de esperit de bergamota.

Tu de lo meu cor, nineta, no te 'n mous per anà en lloch Tu, en lo meu cor, mynina, hi estàs a tota pensió.

Adeu adeu! Vida meua! Que vas al teatre ja sé. Pensa en mi... Si hi ha salidas potè encara 'n hi veurem.

JACME GUILLET

Estant junts dos ganduls, deya l'un:—Jo voldria dormir fins a las quatre de la tarda, y l'altre respongué:—Jo voldria llevarme ben dematí per estar mes horas sense fer res.

La junta de propietaris del Liceo, veñiant per los intereses dels seus comitents, per guardar lo edifici una mica millor de lo que ho han fet los sis bruxs ha, resolto posarli una quantos gossos de presa.

Millor informats, debem declarar: que lo que ha resolto la Junta del Liceo es posarli uns quantos mossos de la Escudra.

Y a propòsit del Liceo, ¿Com estem de nova empresa? ¿que pot ser també se la quedan los mossos?

Allò de la Africana dibuen que marxa. Lo senyor Novira es un home com cal, ab tot y portar los cabells a la romana.

—Home, deyan a un amic nostre bastant fàtner: ¿asem a donar una volta per tenir ganas de dinar? —Home, contestà, més valdris que anessim a dinar per tenir ganas de donar una volta.

EPIGRAMAS.

Està l'home tan cap-girat, que jo conech feigrets que hasta l'coll està andeutat y quant firma 'n firma Inglés.

Diu a tothom la Fermina que lo sen marí Bernat sempre ha sigut qui ha portat tot lo pes de la oficina.

Y al cas semblants paravals en res la Fermina ment. pñig tregina constantment los tanchs, cadiras y taules.

Lo SARRACENO.

Parlant d'una gran soprano, per q' l' music i anharas deya en:—Ans d'espallarse jo l'acompanyaba al piano.

Y no deya, i gata moixa, ab això cap diàbarat. puig havia estat son criat un quant temps que va anar coixa.

SINOX OLLER.

Abi nit s'estrena en lo teatro de l' Odeon Los Jotas de la Boter, drama de costums catalanas de D. Serafi Pitarrs, que es la veritable joya literaria del teatro català.

Pobres de temps y rics de entusiasme no poden ocupar avay detalladament de aquesta producció que donarà a son autor lo sceptre de la literatura dramàtica catalana.

En un museo éren donar lo ordre al porter de que no permetes entrar a ningú sense ferli dretar lo bastó a la porta. Va cumplir tan be ab la consigna que al presentarse un senyor que no duya bastó li digue: —Deixi l' bastó! —Home, si no 'n portoi! —Donchs vagi a casa a buscarlo, jo tinc de cumplir.

Fabuleta.

Después de disset anys de festejar Per fi l' Josep Maria a vol casar. Qui posa un peu en lo camí del vicí No para fins que cam al precipici!

Lo SARRACENO.

Un home casa, ab molta familia y que passaba molta necessitat, encara va afillar-se a dos bebots. Preguntantli un amic seu perque aumentaba de aquest modo la seua dignificacions, contestà:— Ho contat que tanta com mes serian per partitros la gana, ne tocaria menos a cada hu.

—Miri, deya un precedent, pelat com una rata, a un personaje de la cort; si voloi me logra lo destino, li donaré mil duros, y li prometio guardar religiosament lo secret.

—Ja veura, li digué l' personaje, mes val que fem una cosa, donguim cinch cents duros bitllo bitllo, y después diguibo a qui vulgui.

LO SANTUARI DEL AMOR.

SONETO.

Son com d' un rich pauan cambras de plata Dei meu dels meus amors las cambras totes: La gran te per estaluis quatre soles Y en la parell liria d' or sobre escarriata.

Después de disset anys de festejar Per fi l' Josep Maria a vol casar. Qui posa un peu en lo camí del vicí No para fins que cam al precipici!

SENAFI PITARRA

XARADA.

Dupla la primera, la segona 'n castó, una lletra es t. e. i. no fa res la quarta. Una y dos te l' mar, dos y una caganza; una y quatre tinch com lo l' rey y l' papa, y de quatre doblo no 'n re a Deu gracias No 'n quato y primer per lo ho la plaia, que l' barato sempre fa torna l' bou vaca. Tres y dos veuras si vas per la plaia; As, quatre, tres, dos me portà a l' Habana, hon' m' envià l' meu pare fent de mi grates pagas. Y ara som tornats fet un tot de marca.

Item rebut de un suscriptor de Girona las següents noticies a las xaradas y geroçlífich del número anterior, que inserim ab lo major gust.

Lo encertà la Endemialla. ni tan solo val una maila: A LA TAVOLA DE Y BERRA Y QUI NO ES NO HI SE CONTAR!

Solució a la xaradassa.

Es vilitat, l' han feta llarga, això sí, estranyllé bé, que en rigor sols cinch no sé y per xó surt me amarga. Que hi fall de totas fins ara ab més ó menos paciencia no som tret l' aygua ben clara: aquesta es... Correspondencia.

Solució a la xarada.

Ab això de equivocaria ja m' tenen cremat, a fi: —que ho fan esperat?... Tot pot ser! Vamós, veig de arreglar y serà Carlota job...?

Solució a la xaradeta.

Com es curia mes enfada, pero es Leta esta vegada.

Solució al geroçlífich.

Aquet ray, l' he pescat prompte, veig vòstet si fa l' exemple: Sastres pobres que robet, robet que pobres sereu.

GEROÇLÍFICH.

Table with 4 columns and 3 rows of letters: D, PO, RT, ABO, TAA, YER, TAAE.

La solució y darà en lo número que vé.

Ara dissimulo.

E. R.—Casimiro Miralles. Barcelona Impremta de Luis Tasso, carrer del Arch del Teatre, entre la num. 31 y 33.

ANY II.—NÚMERO 47.

BARCELONA.

DIJMES 6 ABRIL 1866.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ.

Carrer del Arch del Teatre entre la num. 31 y 33.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ

LIBRERIA ESPANYOLA

I. LOPEZ, EDITOR.

Carr. Anja, 26, y Rambla del Rey, 39

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

Al mes: 2 realos. Trimestre: 6 realos. Anual: 24 realos.

FORA DE BARCELONA Trimestre: 8 realos. Anual: 32 realos.

SURTIRÀ UN COP CADA SEMMANA.

LA SUSCRIPCIÓ COMENÇA SEMPRE lo 1.º de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

Advertencia.

Ja s' en adonaràn de que en aquest número no hi va revista musical!

¿May dirian qui 'n te la culpa? ¿L' home que van trobar amagat en lo Liceo? ¿Oh, ca!

¿La baixa dels fondos públichs? ¿Ara s' hi adoban!

¿Això que corre del ingles? ¿Ba, ba, treguinsho del cap que no ho endivinarian, tan se val que 's ho diguem.

L' unich que 'n te la culpa es en Cardona, si senyor, en Cardona que no va enllistir un barret pel dia de Pasqua al nostre oritich y com ell hi es tan puntes ab això dels barrets, no va tenir mes remey que deixarho correr y anar a passar la vetlla a casa la xicota tot jugant al quinto.

No obstant las va tenir molt tressas al tal Cardona y aquest li va donar paraula de sombrero de que li tindria per diumenge vinent y que segons com vagi potser se 'n podrà refiar per dispaie a última hora.

Això vol dir que en lo número pròxim sortirà una revista que, mal nos està l' dirho, s' hi podràn llogar sofàs.

METAMORFOSSIS DEL AMOR.

(CROQUIS PER UNA NOVELA.)

I. MAIG DE 1862.

Varios companys estan reunits en una torre del Putxet. Allí ella mateixos s' arreglan la minestra, bastant malament per cert, pero dibuen ella que es lo millor arros y las millors truitas que han menjat may.

Advertencia.

No 'n creguin que son las millors perquè tal vegada son las únics. No. Tots son fills de bones cases, y dibuen allò no mes que pera dirho. Tal vegada s' ho arriban a creure.

Durant lo dinar, ó millor lo menjar de l' hora de dinar, observan que hi falta el haber d' enviar plagas a un pobre d' anar ab la colla.

Feta l' observació, dit l' Eduardo, que ha sigut lo oop del arros.

—Que no ho sabeu? En Carlet està enamorat com un bog. No meyoja, ni dorm, ni fa res mes en tot lo dia que pensar ab la seba noya. ¡Vaja que l' amor fa mes mal que la pedra seca! A te d' Eduardo, que avans me tiraba de cap al mar que enamoramme. ¡Ya ha caigut a la rateta!

¡Pobre Carlet! ¡Fins pensa en casarse! (Quin disbarat! Avans totan saragatas; ell arregliaba las anotas a fora, las xelias... y ara jo tinch d' encarregar-me de tot això.—Si estigués en la meba ma l' haber d' enviar plagas a un pobre, li pensaria en las d' Egipte. Faria que tot hom s' enamorés, y ja tenia l' pobre perdut.

A cada punt los companys aplaudian al orador Allò era un congrés sense oposició. En las elecciones m' havia hagut influencia material: Sant Bruno, que 'n dibuen en català. Estremij de la salva d' aplausos, lo que té la paraula s' ampla la copa de vi, ranc, se l' aboca garzanta avall, crivis en entusiasme y esclama ab veu potent: —Que s' ditiem, ni tampat, ni collera...! ¡No hi ha res tan fatal com l' amor!

Lo cel sembla entapissat ab manteos de capella. Pou, y las canals regalan l' aygua que reben del cel també per via de regalo, despreciant allò de que lo regalat no s' deu tornar a regalar.

II. FEBRER DE 1863.

La nit es negra com la sort de un jugador que sempre perd.

Lo cel sembla entapissat ab manteos de capella. Pou, y las canals regalan l' aygua que reben del cel també per via de regalo, despreciant allò de que lo regalat no s' deu tornar a regalar.

Lo carrer està ple de soles, per lo qual basta dir que es un carrer de Barcelona, empedrat.

Lo llum dels fanals de gas fa la cara del que tanta cerques per primera vegada.

La campana de la Catedral (altavere hi habia campano) toca las nou.

Al carrer la novena campanada, un jove elegant, ab botines de xarol, engranant y ab un sombrero llugu com una cadena de conegre, passa pel carrer aguantant lo paraguays ab la ma esquerra y cargolant l' bigoti ab la dreta.

Es l' Eduardo, l' aplaudit orador del any passat en la torre del Putxet.

En un segon pis, se veu la claror d' un llum, y al dretas dels vidres del balcó, s' distingex la forma de una noya, com un dels espectres que un dia apareixeren en lo Liceo representant l' Macbeth.

L' Eduardo guayta al balcó del segon pis. Perque ello l' veigi s' aparta l' paraguays, reb una canalada d' aygua, foug de la canal, se 'ca dintre un sot, rellicca, cau, y s' aixeca tot enfangat com una arengada ab casaca.

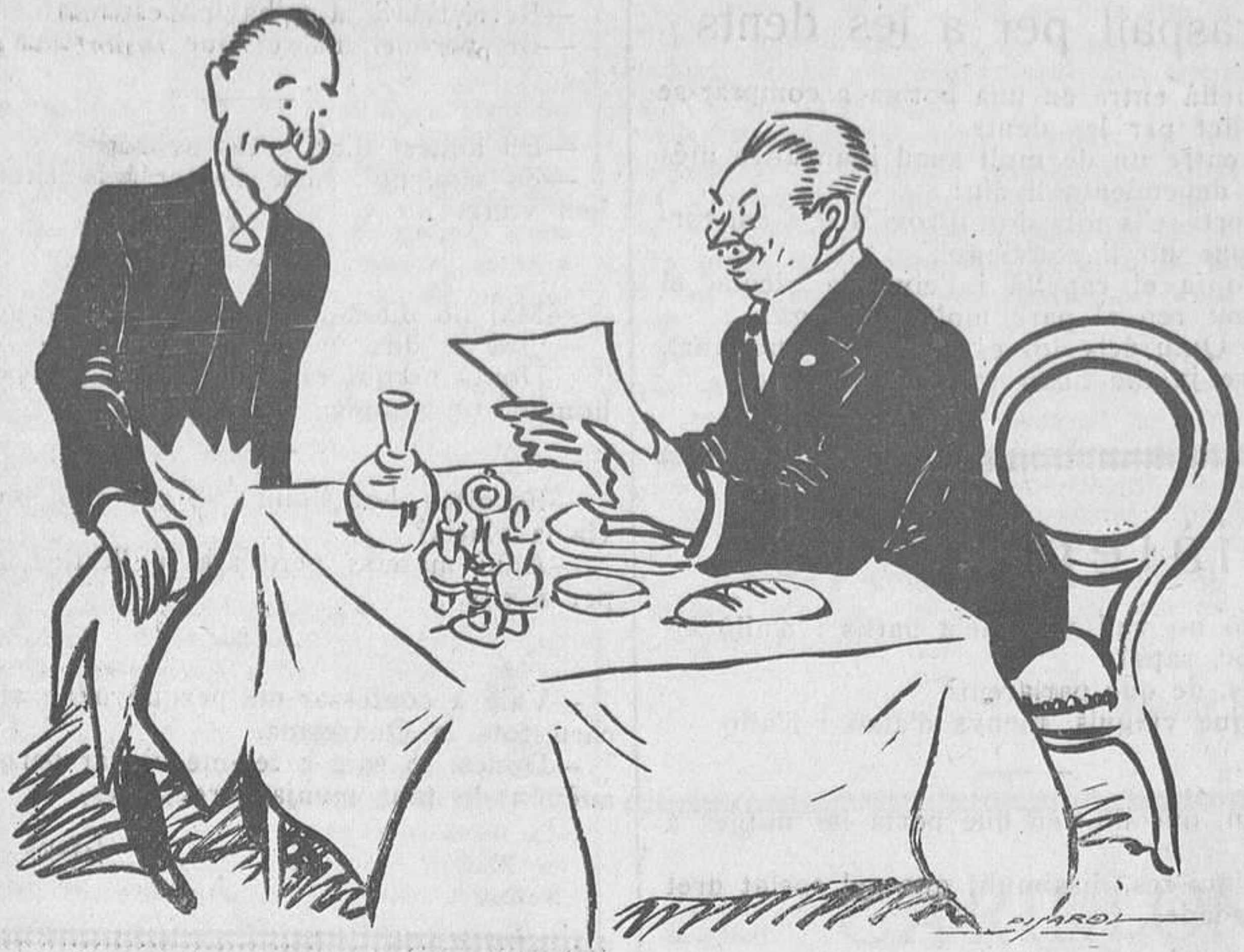
Passa en aquell moment un seu company y al veure's qui era, li diu:

—¿Y això, Eduardo?

—Mireta que hermosa! contesta ell seyalant al balcó del segon pis.

No pensa en la caiguda ni en res. —¿Pero qué l' passa, ney? pregunta l' company. —¿Que 'n passa? Que estich enamorat d' un angel. ¡Veus aquell balcó del segon pis? Allí té sa morada, allí hi ha la meba gloria. ¡Oh amor! ¡No hi ha res tan gran com ell!

Cada dia al punt de las nou del vespre, ja pot fer vent, ja pot fer fret, ja pot ploure, ja pot nevar, que l' Eduardo sempre passa y s' deura, about lo ha trobat en tan llastimosa situació lo seu company, y, sense adonar-se de la intemperie, cada dia se 'n va d' allí crient: —¿Oh amor! ¡ON PASSE NOBLE ENTRE LAS NOBLES!

LES SUPERSTICIONS

-De pollastre no n'hi puc servir: avui és dejuni.
-Vinga el pollastre! Vos esteu encarregat de vetllar el cos i no la meva ànima.

INJUSTICIES

-Per robar un pa em detenen, i en canvi, ahir em robaren la dona i ni vaig protestar.

RE-PICS

A l'imperial d'un autobús una minyona es va esberlar el cap, l'altre dia.
La pobra xicoteta havia sortit a passeig i va acabar la festa al Clínic.

Respectar la llei és respectar-se un mateix, llegim en un periòdic.
La llei t'has de respectar tant si vols com si no vols, perquè si no, et trenquen el cap.

La Casa Subirana ha emès un emprèstit de tres milions per a propagar la fe.
Porteu-hi els vostres diners, llanuts!

Quan no es rebel·len els moros, s'aixequen els elements.
A l'Àfrica no pot haver-hi pau.

Sembla que han fet una bona neteja al Parc. Ja feia falta, ja!
Les "fieras" de la Plaça de Sant Jaume havien sempre "llimpiat" el pessebre a les altres "fieras".

S'ha reobert el Parc. Han fet grans reformes: no han fet, però, totes les que calia, i posats a fer reformes, s'havien de fer totes.
El Parc s'ha obert de nou. Ja era hora! No s'havia vist mai enlloc que es tanqués el Parc principal per a fer-hi reformes.

Les caramelles, el dissabte de Glòria, recorregueren els carrers de la ciutat: diumenge i

dilluns de Pasqua, els caramellistes anaren a fora.
Es una bella festa, aquesta.

A la Diputació s'inaugurarà un gran "carrilló", rellotge que tocarà cançons. I tocarà cançons catalanes!!!
Cal remarcar la diferència de la Diputació i de l'Ajuntament de Barcelona.

Temporals al Marroc. Han estat seriosos de debò; han fet grans mals. Per això, ha calgut enviar tropes al Marroc.

A Madrid alçaran un monument a Mossèn Cinto, diuen.
Mossèn Cinto és una glòria de les lletres espanyoles!

A París, en un partit de futbol, i a conse-

quència d'una cossa al ventre, ha mort un futbolista.
Aquesta mena d'accidents augmenten de dia en dia.

I doncs, com queda la civilització?
Es parla d'una aproximació franco-alemanya.

A un poble de la costa hi havia un enterrament que bevia un xic massa, i la gent se'n queixava per gandul, fins que un dia el capellà el cridà i li digué:

-Escolta, Enric; la gent es queixa de que fas malament la feina i que deixes a mig enterrar els difunts...
-Perdoni si l'interrompo, però des de que jo els enterro, quants se n'han escapat?

Imprenta La Campana L'Esquella, : Olm, 8, Barcelona

UN TROS DE PAPER.

Agost de 1862.
L. Eduardo s' està a casa...
Davant la lectura, va galtes de l' Eduardo s' han anat arrugant...
Obra un calaix de la taula, i no n' va dir d' aquell un calaix de sota...

Lo gasta de n' Carlets i los seus, que ell paga per su-post, puja, ab passa y tot, deu rals...
Eduardo es casat: ja ha caigut a la rateta, y diu als seus antics companys...
LA MORT DE LA NINA
BALADA.
Las noyas del pu de saba...

LA SIRENA DE SANT BERTRAN,
NOVELLA MARITIMA
PER JAUME GIRALT (1)
VIII
LA BARRACA
Lo monstro era una barca de pescar que ab la oscuritat de la nit no havia vist la llanxa...

Epilèctic.
Habien passat dos anys justos desde lo cas que acabem d' explicar y lo nostre héroe havia ja quasi olvidat aquella terrible nit.
Sols li quedava un recort indecís y lo recordament de haber ocasionat la mort d' una noya.

i Tupe y marinyach, ara que no treballas!
Que n' has de fer, morral, que t' demano res?
Ab tot y això no hi ha dubte que aquella llaga s' havia apellat de poch y que qualsevol cosa hauria sigut prou per tornar a fer-la ferida.